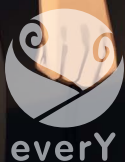

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

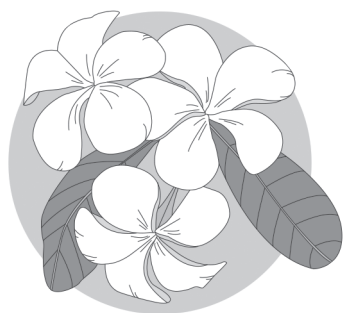

ทดลองอ่าน

หือนกลิ้ง ความรัก

VIOLET RAIN เขียน kanapy ภาพ

หอนกลั่นความรัก

หอมกลิ่นความรัก

VIOLET RAIN เชี่ยน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2530-7

ภาพปก kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 399 บาท

พินพูน

กระดานชนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'หอมกลิ่นความรัก' เป็นนิยายชื่อหวานที่บอกเล่าเรื่องราวของ 'จอม' สถาปนิกหนุ่มที่ถูกความรักเล่นงานจนหัวใจบอบช้ำไม่มีขึ้นดี ขณะที่เขากำลังคิดว่าชีวิตของตัวเองตกลงสู่จุดที่มีดมนที่สุด จอมกลับพบว่าบนโลกใบนี้ยังมีเรื่องราวสุดเหลือเชื่อซ่อนเร้นอยู่ในทุกอณู และความเหลือเชื่อนั้นก็คือประตุนำเขาไปสู่โลกใบใหม่ โลกที่จะช่วยดึงเขาขึ้นมาจากความมืดมิดอันเย็นเยียบ...เรามาทำความรู้จักกับโลกใบนั้นไปพร้อมกับจอม ล่องผ่านรูลึกลับแห่งจักรวาลด้วยการนำทางของนักเขียนมากฝีมืออย่าง VIOLET RAIN กันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

หอมกลิ่นความรัก

ภาค ๑

บทนำ

รูหนอนแห่งจักรวาลคือส่วนหนึ่งของหลุมดำอันมีมวลมหาศาล ดูกลิ้นทุกสิ่งที่อยู่ใกล้แม้กระทั่งแสง หากเปรียบกาลอวกาศเป็นแผ่นกระดาษที่มีความยาวเป็นอนันต์ ซึ่งโค้งม้วนทอดยาวไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้จบ รูหนอนก็คือท่อเล็กๆ ที่เชื่อมลัดจากผิวกระดาษตรงจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งซึ่งบังเอิญบิดโค้งมาอยู่ใกล้กัน เป็นทางเชื่อมจากเวลาช่วงหนึ่งไปยังอีกช่วง ซึ่งจะเปิดออกและปิดตัวลงอย่างรวดเร็วในเวลาไม่กี่วินาที นั่นคือความเข้าใจของผม

แต่มนุษย์เรายังสร้างรูหนอนเองไม่ได้ แม้ว่ามันจะเกิดขึ้นเองอยู่เสมอโดยที่เราไม่รู้ และเราคงไม่สามารถกำหนดมิติปลายทางหรือสถานที่ หรือดึงเอารูหนอนออกมาจากฟองควอนตัม ซึ่งก็คือฟองเล็กๆ ที่เกิดจากการที่กาลเวลาและอวกาศสั่นสะเทือน แม้ว่าตามทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์จะบอกว่าฟองควอนตัมนั้นมีอยู่ในทุกโมเลกุลของสสารก็ตาม

ไม่น่าเชื่อว่าผมคิดถึงเรื่องนี้ในเวลาที่ผมกำลังจะตาย รถของผมพุ่งทะลurarันตรงขอบทาง ลอยละลือในอากาศ ก่อนจะกระแทกกับผิวน้ำและดำดิ่งลงไป หัวผมมีนัยต์จากแรงกระแทก มวลน้ำเริ่มไหลทะลักเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดอยู่ ผมพยายามกระเสือกกระสนพาตัวเองออกมาจากรถ แต่ก็ไม่มีแรงมากพอจะต้านแรงน้ำที่ไหลหลังเข้ามาได้ ไม่นานมันก็เอ่อล้นเต็มภายในตัวรถ ห้อมล้อมผมไว้ในความเย็นเยียบ ผมได้ยินเสียงวังในหู แบบที่เรามักจะได้ยินเมื่อปล่อยตัวให้จมลงในหนองน้ำจนมิดท่วมหัว มันฟังคล้าย

เสียงหรีดหึ่งเรไรที่พาให้สงบและขณลุกในเวลาเดียวกัน ผมรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังลอยละล่อง ขณะที่รถกำลังจอดลงสู่กันแม่น้ำปิง

ท่ามกลางสถิติที่รางเลื่อนผมได้กลิ่นดอกกลิ่นหอมจรุงลอยมากับสายน้ำ ขณะที่หนูแว่วได้ยินเสียง

'...กูขอสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวงว่ากูนั้นจะรักมันต่อพ่อจอม แต่เพียงผู้เดียวทุกชาติภพ'

'พ่อจอม...พ่อจอมขวัญของฉัน อย่างนี้เรียกว่าข่มขืนใจพ่อจอมหรือไม่...'

เสียงแรกนั้นหนักแน่น ขณะที่เสียงซึ่งตามมาทีหลังนั้นทอดหวานอย่างเว้าวอนและยั่วกระเช้าอยู่ในที่ ในอกผมอุ่นด้วยความรู้สึกละเลดที่ปลอบประโลมและหาวมใจอย่างลึกซึ้ง ขณะที่แสงเลือนรางซึ่งส่องผ่านผิวน้ำลงมหายลัปไปและถูกแทนที่ด้วยความมืดมิด

บทที่ ๑

จอม

"คุณจอมครับ ของเก่ากับหีบบอนเฮือนใหญ่จะหื้อเอาไปเก็บดีไต่ครับ"

เสียงผู้ค้าเมืองดึงความสนใจของผมจากการสเก็ตช์แบบคร่าวๆ ลงบนกระดาษ และหันไปทางลุงตันซึ่งเป็นหัวหน้าช่างไม้ชาวเชียงใหม่ที่มาทำงานเป็นผู้รับเหมารายย่อยให้กับบริษัทที่ผมทำหน้าที่เป็นสถาปนิก "ห้องเก็บของเต็มแล้วเหอรลุงตัน"

"ยังบ่เต็มครับ แต่บ่รู้ว่าของในหีบมันจะเป็นของมีค่าก่อ เดี่ยวพวกคนงานมันจะไปโดนของเป็นหลู* จะมีปัญญาหามาใช้คุณหญิงเป็น"

"มีของอะไรมั่งละ ขอดูหน่อย" ผมปิดสมุดสเก็ตช์ แล้วเดินออกจากศาลาริมน้ำไปตามทางเดินที่ปูด้วยศิลาแลงบนสนามหญ้าที่เพิ่งจะรดน้ำใหม่ๆ

ลมแล้งพัดโชยมาเบาๆ หอบเอากลิ่นหอมรื่นของดอกกลิ่นทมลออยแตะจมูก ดอกสีขาวร่วงลงบนสนามหญ้าเป็นจุดเล็กๆ พราวบนผืนหญ้าสีเขียวสด ผมก้มลงหยิบขึ้นมาหนึ่งดอก ดมกลิ่นหอมๆ ของมันแล้วหย่อนไว้ในกระเป๋าเสื้อ ถ้าเป็นเมื่อก่อนต้นไม้ชนิดนี้คงจะปลูกกันตามวัด ไม่ใช่บ้านคน เพราะชื่อมันฟังดูไม่ค่อยเป็นมงคล เหมือนจะระทมทุกข์ แต่หลังจากถูกเปลี่ยนชื่อเป็นลีลาวดี มันก็อัศจรรย์ตัวเองอย่างรวดเร็ว จากต้นละไม่กี่ร้อยยับขึ้นเป็นสี่ห้าพัน กลายเป็นต้นไม้ที่นิยมปลูกกันทั่วทั้งหน้าบ้านหลังบ้านและก็ตามริสอร์ตทั่วประเทศไทย

* หลู หมายถึงพัง

แต่บ้านหลังนี้คงเป็นข้อยกเว้น เพราะดูเหมือนว่าเจ้าของเดิมจะปลูกไว้แบบนี้นานแล้ว ไม่รู้ว่าห้วงสมัยใหม่จนไม่สนใจความเชื่อเก่าๆ หรือว่าอกหักรักคู่ควรทมทรมขึ้นจนต้องปลูกต้นลั่นทมไว้เต็มสวนหลังบ้านเพื่อเตือนใจ

จากศาลาริมน้ำที่มีต้นลั่นทมเรียงราย ผ่านสนามหญ้ากว้าง ข้างหน้าคือเรือนโบราณหลังใหญ่ที่ดูเหมือนจะมีอายุร่วมร้อยปีมาแล้ว เป็นเรือนสองชั้นแบบมะนิลาผสมสถาปัตยกรรมโคโลเนียล ชั้นล่างก่ออิฐฉาบปูนเป็นซุ้มโค้งสี่ขาเวียงเป็นช่องครอบอยู่เหนือทางเดินชั้นล่าง ส่วนชั้นบนเป็นไม้สักสีเข้มเกือบดำ หลังคาทรงปั้นหยาผสมจั่วแหลม เจ้าของต้องฐานะตีมากมาตั้งแต่วัยบรรพบุรุษถึงได้มีที่ดินพร้อมบ้านหลังใหญ่ติดริมแม่น้ำปิงแบบนี้

ผมเดินลอดซุ้มโค้ง ขึ้นบันไดจากชั้นล่างไปยังระเบียงกว้าง ซึ่งทอดล้อมทั้งสองฟากของตัวบ้านอย่างร่มรื่นอยู่ใต้หลังคาที่ยื่นคลุม สีที่เคลือบบนเสาไม้และราวระเบียงฉลุลวดลายหลุดกะเทาะไปบ้างตามกาลเวลา แต่เนื้อไม้ยังคงทน ทึบไม้หนาหนักใบใหญ่สองใบวางอยู่บนพื้นระเบียง โดยมีคนงานคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ เพื่อรอคำสั่งว่าจะให้ทำอย่างไรกับมันต่อ

"ไหนดูซิว่าข้างในมีอะไรอยู่ ถ้าเป็นทองล่ะก็ เราจะอดใจกันไหวมั๊ยเน" ผมพูดซ้ำๆ พลางเดินเข้าไป

ผมดึงพวงกุญแจพวงใหญ่ออกจากเอว เจ้าของบ้านผากลูกกุญแจทุกดอกเอาไว้เผื่อต้องใช้ มันมีทั้งกุญแจบ้าน กุญแจห้อง และกุญแจดอกเล็กแบบที่ใช้เปิดตู้หรือลิ้นชัก ผมเลื้อมาลองไขดูทีละดอก จนในที่สุดก็เจอ ผมเปิดฝาทึบออก แล้วก็ต้องแปลกใจ เพราะมันเต็มไปด้วยกรอบรูปที่เรียงซ้อนกัน แต่ละกรอบถูกห่อไว้อย่างดีด้วยผ้า เหมือนเจ้าของจะเก็บไว้อย่างตั้งใจจนอม ผมเปิดหีบอีกใบออกดู แล้วก็พบว่ามันเต็มไปด้วยกรอบรูปเหมือนกัน แต่มีกล่องไม้หนาทึบขนาดราวๆ กล่องทิชชูขนาดยาวอยู่ในหีบด้วยหนึ่งใบ ฝาปิดด้านบนเป็นทรงโค้งลงมาและติดกุญแจล็อกแน่นหนา ผมหยิบมันขึ้นมาเพื่อไขกุญแจเปิดดู แต่กลับไม่มีลูกกุญแจดอกไหนไขมันได้

ผมวางกล่องไม้ใบเล็กคืนไว้ในหีบและเหินบกกุญแจไว้ที่เอวเหมือนเดิม ก่อนจะหยิบกรอบรูปขึ้นมาดูทีละภาพด้วยความระมัดระวัง

"หือ?...ภาพเขียนด้วยดินสอทั้งนั้นเลยนี่" ผมมองอย่างทิ้งๆ

ภาพทุกภาพเก่าจนกระดาษกลายเป็นสีเหลือง และรอยคราบที่เกาะบนกระดาษก็ทำให้มองภาพได้ยากขึ้น แต่ลายเส้นคุ้นตาอย่างประหลาด ภาพส่วนใหญ่เป็นมุมต่างๆ ในอาณาบริเวณบ้านหลังนี้ ทั้งเรือนหลังใหญ่ เรือนหลังเล็ก และก็มีภาพวิวปะปนมาด้วย บางภาพละเอียดลออ แต่บางภาพก็วาดแบบหยาบๆ เหมือนคนวาดขึ้นก็ยากเก็บรายละเอียด แล้วผมก็เจอสิ่งที่น่าสนใจ

มันคือภาพสเก็ตช์ของสถานีรถไฟเสียงใหม่ในอดีต ซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากตัวอาคารที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันอย่างชัดเจน แปลว่ารูปนี้ต้องถูกวาดขึ้นตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ก่อนจะมีการทิ้งระเบิดจากฝ่ายสัมพันธมิตรลงที่สถานี จนพังเหี้ยนเพื่อตัดเส้นทางคมนาคมของพวกญี่ปุ่น และต้องสร้างขึ้นใหม่หลังจากนั้นหลายปี

"โอ้โฮ ผมว่ามันมีค่ามากเลยนะลุงต้น ในแง่ของหลักฐานทางประวัติศาสตร์นะ คูลี มีภาพเรือนหลังนี้กับเรือนเล็กตั้งหลายภาพ น่าจะเป็นตอนก่อนที่จะมีการดัดแปลงบางส่วนด้วย เห็นไหมลุงต้น ระเบียงด้านหลังของเรือนใหญ่ยังมีครบอยู่เลย"

"หรือจะเป็นฝีมือช่างเขียนสมัยนั้นครับ?"

"ไม่รู้เหมือนกัน" ผมส่ายหน้า "แต่ที่แน่ๆ ต้องเป็นของล้ำค่าทางใจของเจ้าของบ้านแน่นอน เพราะมันถูกเก็บไว้ในที่เป็นอย่างดีแบบนี้ ผมว่าเจ้าน่าจะเอาไปเก็บไว้ในเรือนเล็กก่อนดีไหม ที่นั่นไม่มีใครไปยุ่งย่ำม แถมกุญแจก็ล็อกแน่นหนา"

"ดีครับ" ลุงต้นพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

ผมห่อกรอบรูปด้วยผ้าและเก็บมันไว้เหมือนเดิม ก่อนที่สายตาก็จะไปสะดุดกับกรอบรูปอันเล็กที่วางอิงอยู่ในหีบใบที่สอง ผมหยิบขึ้นมาดู มันเป็นภาพศาลาริมน้ำที่ไม่ใช่หลังเดียวกันกับที่มีอยู่ในตอนนี้ เดว่าน่าจะสร้างขึ้นตั้งแต่ช่วงแรกๆ พร้อมกับเรือนหลังใหญ่ แต่ถูกรื้อออกไปเพราะผุพังแล้วก็สร้างศาลาหลังใหม่ขึ้นมาแทน ใจผมอ่อนโยนอย่างประหลาดขณะมองภาพนี้

ทั้งสุขและเศร้าปนกัน แล้วก็ผลอียิ้มออกมาทั้งที่ไม่รู้เหมือนกันว่ายิ้มทำไม

ผมหุบยิ้มทันทีตอนที่ลุงต้นจะหันมาเห็น ผมกระแอมและสั่งคนงาน "เก็บไว้ในห้องนอนของเรื่อนเล็ก เดี่ยวผมจะไปไขกุญแจเปิดประตูให้"

หลังจากดูแลให้คนงานเก็บข้าวของไว้อย่างดีตามต้องการแล้ว ผมกับลุงต้นก็เดินลงบันไดมาด้วยกัน

"คุณหญิงเป็นว่าจะมาถึงเมื่อใดครับคุณจอม" ลุงต้นถามขึ้น

"เห็นว่าเป็นวันพืชนะลุง" ผมตอบ "ท่านคงมาพร้อมกับลูกๆ"

คุณหญิงที่ผมกำลังพูดถึงเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ และเป็นลูกค้ำที่ว่าจ้างบริษัทที่ผมทำงานอยู่ให้มารีโนเวตเรื่อนหลังใหญ่ รวมทั้งต่อเติมส่วนของเรื่อนหลังเล็กให้เป็นแกลลอรีภาพวาด ซึ่งเมื่อผมเห็นของที่อยู่ในหีบทั้งสองใบนั้น ผมก็เดาว่าภาพเขียนพวกนั้นน่าจะได้ออกมาโชว์ตัวหลังงานเสร็จแน่นอน

ที่จริงสโคปงานระดับนี้ ไม่จำเป็นต้องใช้สำนักงานสถาปนิกจากกรุงเทพฯ ก็ได้ เพราะเชียงใหม่ก็มีสำนักงานสถาปนิกดีๆ กับบริษัทรับเหมาก่อสร้างเยอะแยะ แถมค่าใช้จ่ายจะถูกกว่าใช้บริษัททางกรุงเทพฯ ซะอีก แต่ข้อสงสัยของผมก็ได้รับการอธิบายจากเพื่อนที่เป็นหัวหน้าสถาปนิกของออฟฟิศผม

'จอม ลูกค้ำขอทีมสถาปนิกที่รีโนเวตบ้านเก่าที่คลองสานไปทำโปรเจกต์นี้'

'โห...พี่ อยู่ตั้งเชียงใหม่ แถมยังไม่ไซโปรเจกต์ใหญ่โต ทำไมเค้าเลือกบริษัทเราล่ะพี่ หรือต้องการแบบเทรินคีย์'

TURN KEY PROJECT คือการว่าจ้างให้ทีมทั้งการออกแบบและดำเนินการก่อสร้างรวมอยู่ด้วยกัน ซึ่งแปลว่าทางบริษัทต้องรับผิดชอบทั้งการออกแบบ การก่อสร้าง และส่งทีมไปควบคุมดูแลการก่อสร้างจนเสร็จสมบูรณ์

'ไม่ใช่เหตุผลนั้นหรอก แต่เจ้าของบ้านเป็นคุณหญิง เป็นเพื่อนเก่าเพื่อนเก่ากับคุณพ่อของท่านประธาน แล้วตอนนี้ท่านกับครอบครัวก็ยังอยู่ที่ต่างประเทศ ก็เลยอยากจะได้คนรู้จักกันช่วยดูแลมากกว่า เหตุผลเท่านี้พอมี'

อืม...เป็นเหตุผลของคนมีเงินและมีเส้นสายนั่นเอง

'แล้วทำไมเราไม่รับทีมที่รีโนเวตบ้านคลองสานล่ะพี่'

'สถาปนิกหล่อมั่ง' พี่เนศประชด แต่ผมรีบยิ้มรับอย่างภูมิใจ 'เขาเห็นในหนังสือที่จอมกับอันให้สัมภาษณ์ไง จอมเคยไปทำงานที่เชียงใหม่ไม่ใช่เหรอ'

'ก็ย้าย' ผมลากเสียง ผมเคยเลือกไปฝึกงานที่นั่นสองเดือนตอนที่ยังเรียนมหาวิทยาลัย 'แต่พี่อันเขาจะยอมไปให้เหรอ แฟนแกต้องแก่แล้วนี่ครับ'

พี่อันคือสถาปนิกอีกคนที่ทำงานโปรเจกต์รีโนเวตบ้านคลองสานด้วยกันกับผม

'ไม่ไป' พี่เนศสายหัว

'อ้าว อย่างงี้ก็...'

'เออ เอ็งไปคนเดียว'

ผมอ้าปากจะโวย อะไรวะเนี่ย การที่ผมยังโสด ไม่มีลูกมีเมีย มันไม่ได้หมายความว่าผมจะสะดวกในทุกๆ เรื่องอย่างไม่มีข้อจำกัดนะ อยู่กรุงเทพฯ สะดวกสบายจะตาย เพื่อนฝูงก็เยอะแยะ แล้วความโสดนี้มันคือสถานภาพที่ใครๆ จะรังเกียจก็ได้เหวอ

'เงินเดือนสองจุตห้าเท่า' พี่เนศบอก

หือ?...

เดี๋ยวนะ ขอบใจแป๊บ...สองจุตห้าเท่าของเงินเดือนปกติเนี่ยมันเป็นเรตของบริษัทสำหรับการออกไปอยู่ไซต์งานในแถบประเทศเพื่อนบ้านเลยนะ

'มีเบี้ยเลี้ยงประจำวันด้วยต่างหาก ค่าชกผ้าด้วย แล้วที่นั่นไม่มีแคมป์คนงาน แปลว่าถ้าจอมไปเช่าอพาร์ทเมนต์ บริษัทก็ต้องจ่ายส่วนนี้ให้ด้วย' พี่เนศรื้อทุกอย่างออกพั่นใส่ผมอย่างไม่ยั้ง

'ฮืม...' ผมคิดหนักมาก

หลังจากใช้เวลาไตร่ตรองนานถึงสิบวินาที ผมก็ตอบออกไป 'ผมก็คิดถึงเชียงใหม่อยู่พอดีเลยพี่'

ตอนนี้ผมก็เลยขึ้นมาอยู่เชียงใหม่ ยืนอยู่หน้าเรือนโบราณอายุร่วมร้อยปี และรื้อฟื้นคำเมืองที่เคยเข้าใจอยู่บ้างตอนที่มาฝึกงานให้หวนกลับมา ผมฟังคำเมืองรู้เรื่อง เข้าใจความหมายได้ดี แต่ยังไม่เก่ง

"ยังไผ่ผมฝางงานวันจันทร์ด้วยนะ" ผมย่ำกับลู้งตัน "ผมคงมาถึงช้าหน่อย น่าจะเป็นช่วงบ่าย"

ลู้งตันพยักหน้าและรับปากมันเหมาะ "ไม่ต้องห่วงครับ คุณจอมจะเดินทาง วันพรุ่งนี้แน่นอน"

"ใช่" ผมตอบ วันพรุ่งนี้เป็นวันเสาร์ ผมจะแวะมาดูงานช่วงเช้า สักสองสามชั่วโมง แล้วก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ตอนบ่าย นอนค้างสองคืน และกลับมาอีกที่วันจันทร์

"ถ้าบมีหยั่งแล้ว วันนี้ผมปิ๊ก* ละเนื้อคุณจอม คนงานมันมารอเต็มรถแล้ว" ลู้งตันบ้วนปากไปทางรถกระบะที่ตอนนี้มีคนงานขึ้นไปนั่งอยู่บนกระบะหลังจนเต็ม ผมมองนาฬิกา มันบอกเวลาห้าโมงเย็น คนงานพวกนี้ตรงเวลามาก โดยเฉพาะเวลาเลิกงาน "ไปเถอะลู้งตัน พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่"

"คุณจอมก็อย่าปิ๊กบ้านมีดคำ ช่วงนี้เชียงใหม่ฝุ่นหนักขนาด เดี่ยวสะดุด รากไม้ล้มสลบอยู่แถวนี้คนเดียว บมีไผ่ช่วยเน้อ"

"แหม แค่คืนเดียว ศพยังไม่เน่าหรอก" ผมพูดกลั้วหัวเราะ

ลู้งตันสตาร์ตรถและขับออกไปแล้ว ผมนั่งลงตรงบันไดชั้นล่างด้านหน้าของเรือนเล็ก เปิดสมุดสเก็ตช์ขึ้นมาอีกครั้งเพื่อทำงานส่วนที่ยังค้างอยู่ก่อนหน้านี้ งานออกแบบมันเสร็จมาจากออฟฟิศในรูปของกระดาษพิมพ์เขียวแล้วก็จริง แต่เวลาก่อสร้าง หน่วยงานจริงๆ มันจะมีรายละเอียดมากมายที่ต้องคิดเพิ่มเติมทั้งส่วนที่ต้องแก้ไขเพราะติดปัญหาที่ไม่คาดคิด หรือส่วนที่พิมพ์เขียวระบุไว้แค่คร่าวๆ แม้แต่การปูแผ่นกระเบื้องปูพื้น คนงานยังต้องถามว่าจะให้ปูจากตรงกลางออกไป หรือเริ่มจากผนังทางซ้ายหรือทางขวาถึงจะออกมาดูดีที่สุด และเรื่องของความสวยงามเหล่านี้สถาปนิกต้องเป็นคนตัดสินใจ

ผมนั่งอยู่ตรงนั้น ใต้เงาร่มครีမ်ของต้นहुกวางที่ทอดเหนือหลังคาคลุมบันไดท่ามกลางลมที่โชยมาเป็นระยะให้คลายร้อน ผมชอบเรือนหลังเล็กมากกว่าเรือนหลังใหญ่ มันเป็นเรือนไม้สักสองชั้น ขนาดเหมาะสำหรับครอบครัวเล็กๆ ไม่ได้ใหญ่โตโอฬารและมีห้องหับมากมายเหมือนเรือนหลังใหญ่

* ปิ๊ก หมายถึงกลับ

ผมนั่งอยู่ตรงนั้นอีกพักใหญ่ จนฟ้าเริ่มมีดลถึงได้หยุดมือ ผมลุกขึ้น และบิดตัวไล่ความเมื่อยขบ ก่อนจะเดินออกมาจากตรงนั้นพลางคิดว่า จะไปหาข้าวเย็นกินที่ไหนดี ผมเข้าไปบนสนามหญ้าในความครื้นเครงเวลาโพล่พลั่ว แล้วอยู่ๆ ก็เย็นสันหลังวาบ เหมือนมีใครกำลังจ้องมองผมอยู่

'...พอจอม'

ผมหันขวับกลับไปมองทันที ที่เรือนหลังเล็ก...ตรงระเบียงชั้นบนนั่น ผมคล้ายจะเห็นเงาคนรูปโหลอยู่ตรงนั้น แต่ผมรู้ว่าไม่มีใครหรอก ผมเพิ่งจะเดินออกมาจากตรงนั้นได้แค่ไม่กี่เมตร ถ้ามีใครเดินขึ้นบันไดไป ผมต้องรู้สิ

หรือจะเป็นผี?

ชนแขนผมลุกเกรียว หันหลังกลับและรีบสาวเท้าออกมาโดยไม่คิดจะพิสูจน์ กลิ่นดอกกลิ่นหอมจากหลังบ้านหอมโชยมาแตะจมูก หอมแรงยิ่งกว่าที่ได้กลิ่นเมื่อตอนกลางวัน แต่ที่ผมอยู่หน้าบ้านนะโว้ย! มันจะหอมทั่วถึงอะไรขนาดนั้น!

ทันทีที่ขึ้นรถได้ ผมก็สตาร์ทและบึ่งออกมาจากเขตบ้านแบบไม่เหลียวหลัง เอาตรงๆ นะ ไม่กล้าเหลือบมองกระจกมองหลังด้วยซ้ำ ถึงจะชอบดอกกลิ่นหอมขนาดไหน ก็ไม่ได้แปลว่าจะรับได้ทุกสถานการณ์

สิบห้านาทีต่อมาผมก็มานั่งฟังเพลงอยู่ในร้านอาหารริมแม่น้ำปิง ตรงฝั่งเดียวกับวัดเกตการาม ใกล้โบสถ์คริสต์และแกลลอรีงานศิลปะที่มีอยู่หลายแห่งละแวกนั้น ร้านอาหารร้านนี้เป็นแบบกึ่งผับที่ขายอาหารช่วงกลางวัน และมีดนตรีสดเล่นในตอนกลางคืน แต่คืนวันศุกร์แบบนี้ร้านก็ปิดไปด้วยผู้คนที่มาจ้องที่นั่งดีๆ ตั้งแต่หัวค่ำและอยู่ยาวไปถึงช่วงดึก

เสียงเพลงจากวงดนตรีที่เล่นอยู่ตรงมุมหนึ่งของร้านช่วยทำให้ความรู้สึกหลอนๆ เมื่อครู่จางหายไป ผมสั่งได้รอกแฟรงก์เฟอร์เตอร์มากินกับเบียร์เย็นๆ ใจหนึ่งนึกอยากโทรชวนพวกวิศวกรมาดริงก์ด้วยกัน แต่ก็เปลี่ยนใจ พวกนั้นกินเหล้าอย่างกับน้ำเปล่า สาตลงคออย่างต่อเนื่องแบบไม่เลิกร่าง่ายๆ แต่คืนนี้ผมอยากหยุดแค่เบียร์กระป๋องเดียว ไม่อยากเมา และไม่อยากมีความขุ่นมัวอะไรติดหัวไปกับการเดินทางในวันพรุ่งนี้

ด้วยบรรยากาศกับเสียงดนตรี สักพักผมก็ลืมเรื่องชวนชนลูกที่เรือนหลังเล็ก

เมื่อครูไปจนหมด ผมหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเช็กดูเป็นครั้งที่ร้อยว่าไฟล์ที่ต้องเดินทางกับโรงแรมที่จองไว้สองคืนนั้นจะถูกต้องอย่างที่ผมต้องการ ก่อนจะกดเลือกรูปที่เก็บไว้ขึ้นมาดู ผมเลื่อนนิ้วเร็วๆ ผ่านรูปโซ่ทำงานก่อสร้าง จนในที่สุดก็ถึงรูปที่ผมอยากดู

มันคือรูปของผู้ชายคนหนึ่งที่ยืนเอามือประสานตรงท้ายทอยและสงี่ยมน้อยๆ ให้กล้อง โดยมีฉากหลังเป็นอาสนวิหารเวสต์มินสเตอร์ในอังกฤษ เขาเป็นผู้ชายตัวสูง หน้าตาดี ใหญ่หนากว้าง และมีบุคลิกแบบผู้ชายอบอุ่น ตอนนี้เขากำลังเดินทางจากอังกฤษกลับมาที่ประเทศไทย หลังจากไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่นั่นนานเกือบสี่ปี

ใจผมพองโตเมื่อมองรอยยิ้มของเขา คิดถึงแม้จะผ่านไปทั่วอกผมเคาะเบาๆ ลงบนจอโทรศัพท์และกระซิบ "พุงนี้เจอกันครับ"

พี่โอม...แฟนคนแรกและคนเดียวในชีวิตของผม

มันเป็นคำพูดที่จะว่าผิดก็ไม่ใช่ว่าถูกก็ไม่เชิง ไม่ใช่แค่เพราะผมไม่รู้ว่ในอนาคตจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงลงเราสองคนไปหรือเปล่า แต่เป็นเพราะผมยังไม่รู้ว่าคำว่า 'ชีวิต' ของผม จะกินความหมายและเวลาไปไกลเกินกว่าที่ผมจะจินตนาการได้ในตอนนี้

บทที่ ๒

ไหนดว่าอกหักไม่ยักตาย

เช้าวันรุ่งขึ้น ผมหิ้วกระเป๋าเดินทางขึ้นแท็กซี่เพื่อแวะไปดูที่ไซตังงานก่อนตามที่ตั้งใจ และเมื่อไปถึงผมก็ต้องประหลาดใจ เมื่อเห็นคนงานมาเย้นออกันอยู่ตรงหน้าเรือนหลังเล็ก ทั้งที่ตอนนี้เรากำลังลงงานในส่วนของเรือนหลังใหญ่นั่นอยู่

"มีอะไรหรือลุงตัน" ผมส่งเสียงออกไปตั้งแต่ยังเดินเข้าไปไม่ถึง

"เมื่อคืนกึ่งไม้มันโค่นลงมาใส่หลังคาเรือนเล็กครับคุณจอม" ลุงตันตอบ "ตรงบันไดทางขึ้น"

ผมเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นกึ่งไม้ท่อนเท่าต้นขาที่มคาอยู่กับหลังคา "อ้อหือ เคียวนะ หลังคาทะลุเลยหรือลุง"

"โดนพื่นระเบียงด้วยครับ เมื่อคืนเขาว่าแถวนี้ลมแรงขนาด เหมือนฝนจะตก"

"แล้วโดนส่วนอื่นของหลังคาของตัวบ้านด้วยรึเปล่าเนี่ย"

ผมใจไม่ได้ รีบก้าวเร็วๆ ไปที่เรือนเล็ก หลังคา กับพื่นเรือนนะซ่อมได้ แต่ผมกลัวข้าวของอย่างอื่นที่เก็บไว้ในเรือนจะเสียหาย หรือไม่ก็โดนขโมย... ยิ่งนึกถึงเงาเมื่อวานนั้นด้วย

เรือนหลังนี้เป็นเรือนไม้สักสองชั้น หลังคาใหญ่ที่คลุมตัวบ้านเป็นทรงปั้นหยา แต่หลังคาด้านข้างเป็นจั่วแหลมและมีส่วนที่ลาดเอียงลงมาคลุมเหนือบันไดทางขึ้นด้านหน้าบ้าน ซึ่งหักศอกเป็นรูปตัวแอลขึ้นไปยังระเบียงชั้นบน

ผมก้าวเฉียงผ่านไม้ตรงซานพักบันไดที่ทะลุเป็นรูโหว่จากการโดนกิ่งไม้หล่นใส่ งานงอกอีกแล้ววู ผมยังไม่ทันได้สังสรรค์ที่จะใช้สำหรับเรือนเล็กเลย แต่ต้องมาซ่อมมันแล้ว ผมยกหน้าขึ้นมองใต้หลังคา กระเบื้องพังไปแถบหนึ่ง แปะหักไปสามท่อน ดีที่ไม่โดนจันทันเข้าด้วย

ผมก้าวขึ้นไปชั้นบน เดินผ่านระเบียงที่ทอดล้อมตัวบ้านเป็นรูปตัวยู เข้าไปยังโถงด้านในและไขกุญแจห้องนอนเพื่อตรวจดูของที่เก็บไว้ในนั้น ข้างในห้องค่อนข้างมืดทั้งที่เป็นตอนกลางวัน ผมเดินไปเปิดหน้าต่างเพื่อให้แสงส่องเข้ามาได้

สภาพในห้องยังคงเหมือนเมื่อวานตอนที่ผมเข้ามา หลังคาไม่มีตรงไหนชำรุดเสียหาย เตี้ยงสี่เสาตั้งหันหัวชิดผนังด้านหนึ่ง ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อื่น ผมระบายลมหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นหีบทั้งสองใบนั้นยังวางอยู่ดีตรงที่เดิม โดยไม่มีร่องรอยจัดแจง ผมเบนสายตาขึ้นไปยังผนัง

ภาพถ่ายภาพหนึ่งใส่กรอบประดับอยู่บนผนังไม้ เป็นภาพบรรพบุรุษของเจ้าของบ้านที่ดูเหมือนจะมียศศักดิ์เป็นถึงพระยา กับภรรยาของท่านและลูกชายสองคนกับลูกสาวอีกหนึ่ง ทั้งห้าคนยืนอยู่ตรงสนามหญ้าหน้าเรือนหลังใหญ่ สีหน้านิ่งๆ แบบที่คนสมัยก่อนชอบทำเวลาต้องถ่ายรูป ไม่ใช่ฉีกยิ้มกว้าง ชูสองนิ้วแบบในยุคของเรา

ผมเคืองคอมอง ภาพเก่ามาก แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่กลัว ภาพคนที่ตายไปแล้วควรจะให้เราชนลูกชนชนไม่ไฉน ไม่ใช่วู้สึกเหมือนจะชุ่มชื่นใจแบบนี้

จากที่เฟรนด์เล่าให้ผมฟัง คุณหญิงเจ้าของคนปัจจุบันเป็นรุ่นหลาน แต่ย้ายไปอยู่อเมริกา ทั้งบ้านหลังนี้ไว้โดยไม่มีใครอยู่มาเป็นสิบปี เพราะข้าอภักดิ์ที่ท่านนายพลสามีของท่านพารรยาน้อยอายุครวลูกออกงานสังคมแบบออกหน้าออกตาโดยไม่เห็นแก่น้ำภรรยาหลง ท่านก็เลยชอบลูกๆ ไปเรียนต่อที่อเมริกา และตั้งใจว่าจะไม่กลับมา ลูกจะได้ไม่ต้องมาเห็นภาพพ่อเชิดชูเมียน้อยแทนแม่ตามสื่อต่างๆ ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไรดลใจให้ท่านเปลี่ยนใจ

ผมยกมือไหว้ภาพถ่ายและพูดเบาๆ "ถ้าท่านอยากให้ผมซ่อมเรือนนี้

ให้ดีเหมือนเดิม ก็ช่วยยั้งลมยังฝนไว้ก่อน รอจนกว่าผมจะกลับมานะครับ"

ผมลือกกุญแจห้องเหมือนเดิม และเดินลงไปหาจุดตันที่อยู่ตรงสนามหน้าบ้าน

"ผมคงต้องสั่งไม้กับกระเบื้องหลังคามาช่อมตรงเรือนเล็กให้เร็วที่สุด จุดตันให้คนงานเอากิ่งไม้ออกจากหลังคาก่อนเลย ระวังอย่าไปโดนอะไรพังเพิ่มล่ะ"

"ครับ" จุดตันรับคำ "เจ้าบ้านเจ้าเอือนเป็นท่าจะบ่อยากให้อคุณจอมหนีไปเที่ยวมั่งครับ ก็เลยรั้งไว้อยู่"

ผมหัวเราะ อารมณ์ขันคนแก่นี้ช่วยคลี่คลายบรรยากาศได้จริงๆ "จุดตันก็พูดไป ผมไปแค่สองวันก็กลับแล้ว"

ผมหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าเพื่อโทรรายงานเรื่องนี้ให้ทางบริษัทรู้ จะได้เร่งส่งของ แต่สัญญาณตรงนี้แย่มาก ผมต้องเดินทางออกไปจนเกือบถึงริมแม่น้ำถึงจะคุยรู้เรื่อง ผมจะต้องจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยทันเวลาที่ต้องเดินทางให้ได้ ผมรอพี่โอมมานานเป็นปีๆ จะไม่ยอมให้เรื่องกึ่งไม้หล่นใส่หลังคาพังนี้มารั้งผมไว้หรอก

วันวายอยู่กับการโทรศัพท์ติดต่อและอธิบายสถานการณ์อยู่พักใหญ่ สุดท้ายผมก็จัดการสำเร็จ ผมจำได้ว่า ไปยังหน้าบ้านเพื่อเรียกแท็กซี่มารับไปส่งที่สนามบิน

จุดตันยังยืนอยู่ไม่ไกลจากเรือนเล็ก กำลังดูแลให้คนงานตัดกิ่งไม้ให้เป็นท่อนเล็กลงเพื่อสะดวกในการขนไปทิ้ง แต่พอหันมาเห็นผม แกก็ชะงักหน้าซีดเผือดจ้องมองผมเหมือนเห็นผี

ผมโน้มหน้า "เป็นอะไรจุดตัน จะเป็นลมแดดหรือเปล่า ไปนั่งพักก่อนสิ"

"ตะกี้คุณจอมได้อยู่บนเฮือนเล็กก่อนครับ"

"ไม่นี่" ผมสั่นหัว "ลงมาตั้งนานแล้ว"

"ก็ผมยังเห็นคุณจอมยืนตรงระเบียง ฮ้อง* ซื่อผม แล้วก็ทำท่าจะเดินลงมา แต่ไฉนน้อยมันถามว่าจะหื้อพันกึ่งทิ้งเลยแม่นก้อ ผมมัวตอบมัน หันไปแหมเตื่อ**

* ฮ้อง หมายถึงเรียก

** แหมเตื่อ หมายถึงอีกครั่ง

คุณจอมก็หายไปละ"

"ลุงดันตาผาดแล้วละ ผมไปยืนโทรศัพท์อยู่ตรงสวนหลังบ้านโน่น เป็นครึ่งชั่วโมงแล้ว สัญญาณมันแรงกว่า"

"ก็..." ลุงดันกลืนน้ำลายแล้วก็หยุดแค่นั้น

"มีอะไรลุง"

"บางคนเป็นฮ็องว่าเจตมุต" ลุงดันพูดเสียงเบา "จะมาปรากฏตัวหือเห็น ตอนคนนั้นมีเคราะห์ใหญ่"

ผมทำหน้าไม่ถูกเลย เหมือนกับ Doppelgänger หรือแฝดปีศาจนะเหอ ลุงดันนี่ทันสมัยนะ สงสัยจะดูหนังเยอะ ตำนานผีปีศาจต่างประเทศยังรู้จัก

"เหลวไหลนะลุง"

"ช่วงนี้คุณจอมขับรถขับราท์หือระวังหน้อย แล้วถ้ามีโอกาศ ก็ทำบุญนุกๆ เน้อครับ"

"ขอบคุณที่เป็นห่วงนะลุงดัน แต่ลุงดันวางใจได้" ผมยิ้ม "วันนี้ผมเรียก แท็กซี่"

ทันทีที่แท็กซี่มาถึง ผมก็รีบไปขึ้นรถเพราะกลัวจะไม่ทันเวลาขึ้นเครื่องบิน รถแล่นไปตามถนนรอบคูเมืองที่เวลานี้ทั้งสองฟากกำลังสวยด้วยต้นคูณที่ย้อยช่อ ดอกเหลืองอร่าม และดอกตะแบกสีม่วงกับชมพูที่ทิ้งกลีบดอกร่วงเต็มสนามหญ้า สวยจนอยากให้การท่องเที่ยวโปรโมตจริงจัง เพื่อจะช่วยถ่วงดุลที่คนของเรา แหกกันไปญี่ปุ่นเพื่อดูซากุระในช่วงเดียวกันได้บ้าง

แต่เสียดายที่บรรยากาศพุ่งไปด้วยฝุ่นละอองและควัน มัวซัวยังกับ อยู่ในหนังเรื่องเดอะมิสต์ มันเป็นจุดอ่อนของเมืองเชียงใหม่ในช่วงเวลานี้ ของทุกปีที่จะมีฝุ่นควันปกคลุมจนเกินระดับมาตรฐาน จนต้องมีการประชาสัมพันธ์ ให้ใช้หน้ากากปิดจมูก และถ้าเป็นไปได้ก็ควรงดกิจกรรมที่ต้องอยู่กลางแจ้งนานๆ เพื่อไม่ให้ป่วยเป็นโรคระบบทางเดินหายใจ

ผมไปขึ้นเครื่องบินทันประกาศเรียกครั้งสุดท้ายของสายการบิน นั่งอยู่บนเครื่องบินประมาณหนึ่งชั่วโมง ในที่สุดก็มาถึงกรุงเทพฯ

ระหว่างทางที่อยู่บนรถไฟฟ้าย่านแอร์พอร์ตลิงก์ที่วิ่งจากสนามบินสุวรรณภูมิ

ไปสถานีพญาไท ผมก็ส่งข้อความถึงน้องสาวเพื่อบอกว่าอีกประมาณสองอาทิตย์
ผมคงได้กลับไปเยี่ยมบ้านที่ชลบุรี

'ชื่อไอ้จ๋อมาฝากด้วย แม่อยากได้สตรอเบอร์รี่พันธุ์หวาน พ่อไม่อยากกิน
อะไรเลย แต่คิดว่าพี่ชื่อฯ มาเถอะ อะไรก็ได้ พ่อกินทุกอย่างแหละ'

ผมยิ้มเมื่ออ่านข้อความที่น้องสาวส่งกลับมา ครอบครัวยังอยู่ที่ชลบุรี
ทำกิจการร้านสะดวกซื้อแบบที่มีสาขาทั่วประเทศ ส่วนน้องสาวผม สัมจิต
ยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีสุดท้าย

ที่จริงผมจะกลับไปเยี่ยมบ้านอาทิตย์นี้เลยก็ได้ แต่ผมรอก่อน เพราะ
อยากจะไปพร้อมกับใครอีกคนที่พ่อแม่ผมก็คงอยากเจอหน้าเหมือนกัน ซึ่ง
เขายังไม่ว่าในช่วงอาทิตย์นี้ แต่ผมรอได้ ก็รอมาเป็นปีแล้วนี่

...พีโอม คนรักของผม

ผมกับพีโอมคบกันมาเกือบสี่ปีแล้ว เรารู้จักกันตอนที่ผมเรียนสถาปัตย์ปีสี่
และพีโอมเรียนอยู่ปีสุดท้ายในมหา'ลัยเดียวกัน แต่เป็นคนะเครขรสุศาสตร์ พีโอม
มาหาเพื่อนที่อพาร์ทเมนต์เดียวกับที่ผมเช่าอยู่ เราเจอกันครั้งแรกตรงหน้าลิฟต์
จากนั้นก็เจอกันบ่อยๆ ทั้งในมหา'ลัย ทางเดินในอพาร์ทเมนต์ หน้าโถงลิฟต์
จนในที่สุดวันหนึ่งเขาก็จอตลอดตรงป้ายรถเมล์ที่ผมกำลังยืนอยู่ เพื่อถามว่า
ผมอยากจะได้รถกลับไปกับเขาหรือเปล่า

เรื่องระหว่างเขากับผมไม่ได้มีอะไรชวนระทึกเหมือนในนิยายที่จะต้อง
มีการทะเลาะตอแยตีหรือช่วงชิงมาจากใคร มันเป็นไปอย่างเรียบง่ายเป็นธรรมชาติ
แม้จะทำให้ผมใจเต้นแรงอยู่บ่อยๆ เป็นช่วงเวลาที่มีความสุขมากที่สุดช่วงหนึ่ง
ในชีวิตของผม เราจูบกันครั้งแรกในรถของเขา ตรงลานจอดรถหน้าอพาร์ทเมนต์
ขณะที่ฝนกำลังตก ฝนตกแรงมากจนแทบจะไม่ได้ยินเสียงอะไรอย่างอื่น แต่
ผมก็ได้ยินเสียงพูดของเขาชัดเจน

'พีรักจอม'

เป็นคำพูดสั้นๆ ที่มีอิทธิพลใหญ่หลวงกว่าคำแค่สามคำ เป็นคำพูดที่ต่อให้

เวลาผ่านไปอีกหลายปี มันก็ยังชัดเจนในความรู้สึกของผม เหมือนที่ผมเพิ่งจะได้ยินมันเมื่อนาทีที่แล้ว ถึงที่ผมจะต้องไปเรียนต่อที่ต่างประเทศและทำให้เราต้องอยู่ห่างกัน แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความรู้สึกของผมที่มีต่อคำพูดนั้นจืดจางลง

ผมรู้เลยว่าตัวเองต้องทำหน้าตาระรื่นขึ้นบานอย่างมากตลอดเวลาที่อยู่บนรถไฟฟ้า กระทั่งอากาศร้อนอบอ้าวตอนที่ต้องเปลี่ยนสถานีก็ทำอะไรผมไม่ได้ช่วยไม่ได้นะ ก็คนกำลังมีความสุขนี่ ผมเช็กอินในโรงแรมที่เป็นส่วนหนึ่งของศูนย์การค้าตรงสถานีรถไฟฟ้าวัดโศก จองห้องพักแบบจูเนียร์สวีตเลยละ ห้องกว้างวิวสวย เตียบใหญ่ และที่นอนก็นุ่มมาก ทุ่มทุ่นนุ่ม แต่คิดว่าใช้คุ้ม

นี่ไม่ได้นึกถึงเรื่องทะเลสิ่งอะไรเลยนะ

หลังจากนั่งผ่นหวานอยู่ในห้อง กลิ้งตัวไปมาบนเตียงเล่นคนเดียว เผื่อว่าคืนพรุ่งนี้อาจจะได้กลิ้งสองคน ตกค่ำผมก็นั่งรถไฟฟ้ากลับไปที่พักที่สนามบินสุวรรณภูมิอีกครั้ง

ผมไปยืนรออยู่ตรงฝั่งผู้โดยสารขาเข้า สักพักใหญ่ก็เห็นสมาชิกครอบครัวของผมเดินมาหาที่นี่ พ่อ แม่ และน้องสาวของผมที่ชื่อแอนท์ ผมเดินตรงไปหาพวกเขาเพื่อทักทาย

"สวัสดีครับคุณพ่อคุณแม่" ผมไหว้พร้อมกับพูด ผมเคยเจอพวกท่านสองครั้ง ตอนที่ผมยังไม่ได้ไปเรียนต่อที่อังกฤษ

พ่อกับแม่ที่ผมเคยดูจะแปลกใจที่เจอผม แต่ก็มีท่าทางยินดี ส่วนน้องแอนท์ก็ยกมือไหว้และยิ้มให้

"จอม ไม่เจอกันตั้งนาน สบายดีมั๊ยลูก" แม่ที่ผมถาม

"สบายดีครับ คุณพ่อคุณแม่ล่ะครับ"

"ก็ตามประกาศนียบัตรแหละ มีเจ็บบอดๆ แดๆ บ้าง แต่ก็ไม่ได้เป็นอะไรมาก เออ...ดีนะ จอมยังอุตสาหะมารับผม แม่นึกว่าสองคนจะไม่คุยกันแล้วซะอีก ดีแล้วลูก เป็นพี่เป็นน้องกันไว้ก็ดีแล้ว"

...เป็นพี่เป็นน้อง

บอกเล่าวางครับ คือผมนะไม่เคยเป็นพี่เป็นน้องกับพี่โอมเลยนะ โอเค... ก็เป็นบ้างในทีสาธารณะ แต่เวลาอยู่กันสองต่อสอง เราเป็นอย่างอื่นกันตลอด

แหละ แล้วพีโอมก็ไม่ได้ปิดบังครอบครัวในเรื่องนี้ด้วย

แอ้นท์ดูจะสังเกตเห็นความผิดปกติก่อนคนอื่น เธอขมวดคิ้วก่อนจะยื่นมือมาจับแขนผมและพูด "พีโอม ไม่เจอกันตั้งนาน เลี้ยงกาแฟน้องหน่อยสิ แอ้นท์คอแห้งจังคะ ตี๊ยกกลับมาจะคะแม่"

แล้วเธอก็ลากผมไปทางด้านหนึ่งซึ่งมีร้านกาแฟอยู่ตรงนั้น แต่แทนที่น้องแอ้นท์จะสั่งกาแฟ เธอก็กลับยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนเห็นดวงตาโตกลมเด่นชัดและถามขึ้น "พีโอมไม่รู้ใช่ไหม"

"รู้อะไร" แรงบีบที่แขนแรงอย่างผิดปกติจนผมแปลกใจ

แอ้นท์ทำสีหน้าแปลกๆ คล้ายคนที่อึดอัดใจจนอยากจะกรี๊ด วูบหนึ่งผมเหมือนจะเห็นความสงสารอยู่ในนั้นด้วย แอ้นท์สุดลมหายใจ ก่อนจะพูดต่อ "พีโอมคุยกับพีโอมครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่"

"เพิ่งคุยกันเมื่อสองอาทิตย์ก่อน พีโอมบอกพีโอมว่าจะกลับไทยวันนี้"

แอ้นท์เบิกตาโต "แล้วพีโอมก็บอกให้พีโอมมารอรับเนี่ยนะ โ้โห เกินไปแล้ว"

"อะไรเนี่ย พีก็ไม่ได้ลาปากตรงไหน นั่งเครื่องบินชั่วคราวคนเดียวเอง" ผมพูดกลัวหัวเราะ "พีโอมไม่ได้บอกให้พีมารับหรอก แต่บอกให้พีรออยู่ที่เชียงใหม่แหละ วันมะรืนจะบินไปหาเอง แต่พอดีพีว่างก็เลยมารอรับด้วย คิดถึงนะ"

ตอนนี้แอ้นท์ทำหน้าเหมือนอยากจะร้องไห้ "แล้วพีโอมรู้รีบล่า ว่าพีโอมอยู่นี่แล้ว"

"เซอร์ไพรส์ไง"

"กูว่าแล้ว...โอ้ย ขอโทษคะ แอ้นท์ไม่ได้ตั้งใจพูดหยาบ" แอ้นท์กระสับกระส่าย เธอกัดริมฝีปากและทำหน้าตาอึดอัดใจอย่างมาก "พีโอม...โอ้ย แอ้นท์จะบอกพีโอมยังไงดี"

ผมใจหายขึ้นมาทันที เกิดอะไรขึ้น หรือว่า...พีโอมจะเจออุบัติเหตุ!

"พีโอมเป็นอะไร ป่วยหรือ...หรือว่าเป็นอะไร" ผมถามเร็วเร็ว

แอ้นท์ส่ายหน้า "ไม่ใช่ค่ะ เอาจี๋ได้มัย พีโอมพักที่ไหน"

ผมบอกชื่อโรงแรมไปทั้งที่ยังงงๆ

"พี่จอมกลับไปก่อนได้มั๊ยคะ เดี่ยวแอนท์โทรหา หรือไปหาก็ได้เอ้า"

ผมเริ่มรู้สึกแล้วว่ามันมีอะไรไม่ปกติ "พี่ว่าแอนท์บอกพี่มาดีกว่าว่า นี่มันเรื่องอะไร พี่คงไม่กลับไปทั้งแบบนี้แน่ๆ"

แอนท์เหมือนอยากจะทิ้งหัวตัวเอง แล้วในที่สุดเธอก็ยอมแพ้ แอนท์ยื่นมือมาจับที่แขนผม "พี่จอมฟังแอนท์นะ สูดลมหายใจลึกๆ แล้วก็ตั้งสติดีๆ คือว่าพี่โหมนะ..."

แล้วอยู่ๆ ดวงตาของเธอก็เบิกโตขึ้นกว่าเดิมอย่างแตกต่างกัน "กรี๊ด เห็นแล้ว... ไม่ทันแล้ว"

ผมหันไปมองตามสายตาของแอนท์ พี่โหมมาถึงแล้ว เขากำลังเดินออกมาจากประตู เซ็นทรัลที่มีกระเป๋าดูทางใบใหญ่สองใบออกมาด้วย

ขาผมเบาโหวง ใจพองฟูเหมือนลูกโป่ง พี่โหมยังเหมือนเดิม สูง หล่อ ดูดี และมีรอยยิ้มอบอุ่น ผมสะดุดใจเมื่อรอยยิ้มนั้นหันไปทางใครอีกคนที่เดินอยู่ข้างๆ

"นั่นพี่โหมมากับใคร" ผมถามออกไป

"นั่น... คู่หมั้นพี่โหมคะ ชื่อพี่ไข่มุก"

ผมหันขวับไปมองหน้าแอนท์

แอนท์ทำหน้าเหยเก "พี่จอมอย่าเพิ่งไว้วางใจนะ แอนท์ไม่รู้จะทำไมแล้ว แอนท์ขอโทษ... พี่จอมใจเย็นๆ ก่อนนะ แอนท์ขอรับรอง"

ผมตัวสทन्न ขณะที่แอนท์ยกมือไหว้ปลุกๆ อย่างกับว่าเป็นความผิดของตัวเอง

"ไม่ได้ล้อเล่นมั๊ย"

แอนท์ส่ายหน้า ผมหันกลับไปมองที่พี่โหมอีกครั้ง ตอนนั้นผมเห็นแล้วว่าผู้หญิงคนนั้นเอามือข้างหนึ่งเกาะแขนพี่โหมไว้ เธอเป็นผู้หญิงหน้าตาสวย แต่งตัวเก๋และดูมีระดับ ทั้งคู่ตรงไปไหว้พ่อกับแม่ ซึ่งท่านก็รับไหว้อย่างยินดี หัวผมมันตื้อ เพราะสมองประมวลผลข้อมูลไม่ทัน

"นานแค่ไหนแล้ว" เสียงผมลั่น

"หมั่นกัน...เอ่อ เดือนหนึ่งแล้วค่ะ"

"..."

"พี่จอม" แอ้นท์จับแขนผม กระสับกระส่ายอย่างน่าสงสาร แต่ตอนนั้นผมสงสัยใคร่ไม่ลง

"พี่จะไปทักพี่โอม" ผมดึงแขนออกอย่างไม่สนใจว่ามันจะดูใจร้ายและเสียมารยาทขนาดไหน ก่อนจะก้าวพรวดๆ ไปทางพี่โอม

ผมทำให้เชื่อเรื่องนั้นไม่ได้...พี่โอมนะแหละ พี่โอมคนที่บอกว่ารักผมและจูบผมอย่างอ่อนโยนนั่นแหละจะทำเรื่องแบบนี้ได้ ผมเชื่อไม่ลงจริงๆ

เมื่อผมเดินเข้าไปใกล้มากพอที่พวกเขาจะสังเกตเห็น พี่โอมก็หันมา

"จอม..." หน้าเขาถอดสี

ผมชะงัก เข้าใจทันทีว่าอะไรเป็นอะไร

แคว้นาที่เดียวที่เราสบตากัน มันบ่งบอกอะไรมากกว่าที่แอ้นท์บอกมาทั้งหมด พี่โอมที่ผมคิดถึงยืนอยู่ตรงนี้ แต่มันไม่ใช่แบบที่ผมนึกฝันมาตลอด

ผมยกมือไหว้พี่โอม หน้าชาและมือเย็นเหมือนน้ำแข็ง "สวัสดีครับพี่โอม ยินดีต้อนรับกลับเมืองไทยนะครับ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625307.html>